

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 110.

Tiende Session.

30te Møde.

Fredagen den 13de November.

(Fortsat.)

Formanden: Rigsdagsmanden for Ribe-
benhavns 2den Valgfreds har Ordet.

M. Sags: Det er i det Hele taget meget vanskeligt for os at indlade os paa en Bedømmelse af, hvad der skal vedtages for Færøerne, og endnu vanskeligere bliver det, naar en sliq Lov handler om Jagt og Fiskeri, locale Sager, som ere os fuldkommen ubekjendte, og opstiller desangaaende Regler, som vi ikke kunne have nogen Mening om. Det forekommer mig imidlertid at være uklart ved denne Lov, hvorledes Forholdene egentlig ere. Jeg kan nemlig af Motiverne ikke ganske tydelig see, om det, som vi vedtage her, skal være aldeles endeligt, eller om det atter skal behandles af Lagthinget og saa muligviis atter komme her tilbage til os. Skulde jeg omtale nogen af §§, saa skulde det være § 21, hvori der bestemmes, at den, der eier Jorden, hvor Hvalen drives i Land og dræbes, skal have $\frac{1}{4}$ af hele Værdien. Saa vidt jeg kan skjønne, maa det være en ganske overordentlig stor Afgift; men det ærede Medlem for Færøerne vil naturligviis bedst kunne sige os, hvorvidt Sligt er rigtigt eller ikke; os vilde det forekomme at være en meget stor Afgift. Jeg skal ikke gaae videre ind paa hele denne Lov, der, som sagt, er mig noget utydelig.

Jusitsministeren: Jeg kan ikke andet end erkjende, at dette Lovudkast indeholder for-

skjellige Bestemmelser, som det var ønskeligt kunde gives ved et Reglement, idet flere af dem synes at være for smaalige til at optages i en Lov; men de ere dog af en saadan Natur, at der maatte en Lov til at bemyndige enten Ministeriet eller Lagthinget til at give et saadant Reglement. Flere af disse Bestemmelser ere af en saadan Natur, at de medføre Forpligtelser, Byrder og Straffe for vedkommende Beboere paa Færøerne, og dette kan hverken Lagthinget eller Ministeriet sanctionere. Ministeriet kan ikke paalægge alle Færinger uden Undtagelse en vis Forpligtelse til at iagttage et vist Forhold, naar der kommer Grunder, eller paalægge den, der ikke iagttager dette Forhold, en Mulct, ligesaa lidt som det kan paalægge Færingerne at være i Besiddelse af visse Hæbsfaber, uden at der er en Lov, der bemyndiger dertil. Om ogsaa Communalbestyrelsen paa Færøerne var enig derom, var det dog ikke tilstrækkeligt; thi var der blot en eneste Færing, der modsatte sig det og ikke vilde tiltræde dens Bestemmelser i saa Henseende, havde det Hele jo Intet at betyde, han kunde jo ganske kuldlaste det. Enten maa der for Grindereglementet vedtages som det nu er forelagt, naturligviis med de Modificationer, som Thinget maatte finde Anledning til at gjøre, eller ogsaa maa der gives Ministeriet eller Lagthinget en Bemyndigelse til at give et saadant Reglement som dette. Imidlertid kan jeg dog ikke nægte, at det vilde forekomme mig besynderligt, om man vilde give Lagthinget en Myndighed til ganske at have denne Sag i sin Haand. — Naar der af den ærede sidste Taler er yttret Tvivl om, hvorvidt Sagen ikke atter skulde op til Lagthinget, saa maa jeg i den Anledning bemærke,